

Arrest

nr. 48 287 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 maart 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 april 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Madjari (Macedonië) en bent u Macedonisch staatsburger. Na uw terugkeer uit Duitsland (vermoedelijk) in 2002 trouwde u met X (O.V. X) en vestigde u zich in de gemeente Gracac, Servië. U probeerde er een permanente verblijfsvergunning en de Servische nationaliteit te krijgen, maar dat werd u geweigerd. Het was u niet volledig duidelijk waarom. In Servië werd uw echtgenoot drie à vier keer gepest en geslagen. Tevens liet de arbeidsinspectie u niet met rust. Telkens ze u betrapte toen u illegaal uw koopwaar langs de straat aanbood, werd u weggestuurd. Ook gebeurde het wel eens dat daarbij uw koopwaar in beslag genomen

werd. U had de financiële middelen niet om een vergunning te kopen en aldus legaal op de markt te staan. U voegde hieraan toe dat jullie bij de geboorte van jullie kinderen veel geld van de Servische overheid misliepen. Servische moeders krijgen bij de geboorte van hun kinderen een bepaalde som geld. Gezien u Macedonisch staatsburger bent, kreeg u niets. Ten gevolge van deze moeilijke levensomstandigheden en jullie grote armoede in Servië, besloten jullie Servië te verlaten. Jullie reisden op legale wijze met de bus via Oostenrijk naar België, waar jullie op 29 maart 2010 asiel vroegen. Naar Macedonië kan u niet terug omdat u er bij niemand terecht kan. Ter staving van uw identiteit legde u uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 26 februari 2009 te Madjari, neer. Uit dit paspoort blijkt dat u een tijdelijke verblijfstitel voor Servië heeft die geldig is tot 23 maart 2011.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u sinds 2003 in Servië woonde en dat u er over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte, die jaarlijks werd verlengd. Uit het door u neergelegde paspoort blijkt dat u actueel in het bezit bent van een Servische tijdelijke verblijfsvergunning die geldig is tot 23 maart 2011. Bovendien situeerde u uw vluchtmotieven ten aanzien van Servië. Bijgevolg dient Servië als uw land van gewoonlijk verblijf te worden beschouwd.

Voor wat Servië betreft, dient er vastgesteld te worden dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Danilo Jovicic (O.V. 6.603.719). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft uw verklaring dat u als Romazigeuner door Serviërs op de arbeidsmarkt gediscrimineerd wordt en op straat door hen gepest en beledigd wordt (CGVS, p.5; p.7-11), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u als seizoensarbeider en bouwvakker bij etnische Serviërs tewerkgesteld werd. Bovendien werd u bij uw terugkeer uit Duitsland door de Servische overheid automatisch in het nationale arbeidsbureau ingeschreven waardoor de Servische staat (een deel van) uw medische kosten op zich nam en u voor uw kinderen kinderbijslag kon krijgen (CGVS, p.5-6). Hieruit blijkt jegens u niet meteen het bestaan van systematische discriminerende maatregelen op de arbeidsmarkt noch vanwege de Servische overheid, noch vanwege Servische medeburgers. Voorts verklaarde u dat de koopwaar die uw echtgenote langs de straat aanbood door de marktinspectie in beslag genomen werd (CGVS, p.8). Wat dit probleem betreft, dient er opgemerkt te worden dat uw echtgenote niet over een vergunning beschikte om langs de straat koopwaar aan te bieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, indien jullie over de nodige financiële middelen zouden beschikken om een standplaats (met vergunning) te kunnen betalen, er geen probleem zou zijn en dat alle goederen die illegaal hetzij door Roma hetzij door etnische Serviërs verkocht werden door de inspectie in beslag genomen werden (CGVS, p.8; p.10). Ook hieruit blijkt niet meteen een discriminerende behandeling van de inspectie jegens Roma zoals uw echtgenote. Betreffende uw bewering dat uw bewegingsvrijheid in Servië ingeperkt werd doordat u op straat door burgers beledigd werd, dient tot slot opgemerkt te worden dat deze beledigingen door burgers op straat onvoldoende zwaarwichtig zijn om weerhouden te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve beledigingen door Serviërs op straat blijkt immers nergens uit uw verklaringen dat u andere problemen met medeburgers had (CGVS, p.9). Bovendien verklaarde u expliciet dat u geen problemen had met de Servische autoriteiten, integendeel. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u naar aanleiding van de beledigingen die door Servische medeburgers geuit werden terecht kon bij de Servische politie en dat de politie na de beledigingen in jullie wijk kwam patrouilleren (CGVS, p.9; p.10-11).

In verband met de door u aangehaalde discriminatie van Roma in Servië blijkt overigens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Roma in Servië weliswaar vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een

vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Betreffende uw vrees dat uw echtgenote naar Macedonië gerepatrieerd zou worden omdat ze omwille van jullie gebrek aan financiële middelen noch een permanente verblijfsvergunning noch de Servische nationaliteit kon krijgen (CGVS, p.7; p.9), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet toekennen van of verlengen van een (permanente) verblijfsvergunning en het al dan niet toekennen van het staatsburgerschap – behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Servië, vigerende wetgeving(en). Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan erop gewezen worden dat u erkende dat het feit dat uw echtgenote geen permanente verblijfsvergunning of niet de Servische nationaliteit kreeg volledig wettelijk is (CGVS, p.7). Dit blijkt overigens (deels) ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat, om een permanente verblijfsvergunning te krijgen, men inderdaad, zoals u ook verklaarde, over voldoende financiële middelen moet beschikken om in zijn of haar levensonderhoud te voorzien. Wel is het zo dat na een ononderbroken verblijf van drie jaar als getrouwde partner van een Servisch staatsburger men de Servische nationaliteit kan verkrijgen. Uit niets blijkt dan ook dat, zelfs al kon uw echtgenote geen permanente verblijfsvergunning verkrijgen, zij, gezien haar onafgebroken verblijf in Servië sinds 2003, heden de Servische nationaliteit niet zou kunnen verwerven noch dat zij door de Servische autoriteiten naar Macedonië zou worden gerepatrieerd, temeer daar haar tijdelijke verblijfsvergunning jaarlijks verlengd werd. U verklaarde weliswaar dat u om een tijdelijke verblijfsvergunning te krijgen voor uw echtgenote uw grootvaders hulp nodig had. Deze overleed echter recent waardoor haar verblijfsvergunning niet meer verlengd zou kunnen worden. Dat deze na het overlijden van uw grootvader niet verlengd zou kunnen worden, blijkt echter niet uit het door uw echtgenote neergelegde paspoort. Jullie slaagden er immers nog in – zij het volgens u bedrieglijk – om na uw grootvaders overlijden haar verblijfstitel tot maart 2011 te verlengen (CGVS, p.7; p.9).

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote ook maar enig risico loopt naar Macedonië gerepatriëerd te worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten van u en uw kinderen kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, alsook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, waaraan hier evenwel niet wordt getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft Macedonië kan hieraan nog worden toegevoegd dat u verklaarde dat u er geen problemen had, maar dat u er niet naar terugkan omdat u er bij niemand, ondermeer niet bij uw vader die een alcoholicus is, terecht kan (CGVS, p.7). Dit betreft evenwel een probleem van louter persoonlijke en socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat er voor u ten aanzien van Macedonië een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en uw (Macedonische) nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept een "Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen" in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoekster bezit de Macedonische nationaliteit en legt haar Macedonisch paspoort neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Verzoekster situeert haar asielmotieven in Servië en voert aan "Ik ben bang als we terug moeten geen werk, geen eten, de kinderen geen degelijke opvoeding enz te kunnen geven (...) Mijn man had geen werk in Servië en kon ons gezin niet meer onderhouden. Ik zelf heb werk gezocht maar nooit gevonden. We hopen hier in België werk te vinden en onze kinderen een degelijke opvoeding te kunnen geven." (vragenlijst p.2).

3.2. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1, A.2 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.3. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb. L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

3.4. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoekster bezit de Macedonische nationaliteit (verslag DVZ, 29.03.2010).

3.5. Verzoekster komt in het verzoekschrift niet verder dan het uiten van algemene kritiek op de bestreden beslissing en te benadrukken dat zij *“wel voldoet aan de criteria uit de conventie van Genève en als vluchteling dient te worden erkend”* en *“wel degelijk aantoonde dat zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin”* zonder haar vertoog concreet uit te werken. Verzoekster verklaarde *“ik heb helemaal geen problemen in Macedonië”* maar *“Ik kan daar bij niemand terecht”* want *“Mijn vader is alcoholist”* (gehoorverslag CGVS, 23.04.2010, p.7). Verzoeksters problemen zijn aldus van familiale aard. Geenszins wordt aangetoond dat zij niet kan terugkeren naar Macedonië, noch dat Macedonië bescherming zou weigeren indien nodig. Verzoekster kan zich dan ook niet nuttig beroepen op internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin kan overtuigen waar zij erop wijst dat zij reeds lange tijd in Servië woonde en aanvoert dat zij dit land diende te ontvluchten. In zoverre verzoekster haar asielaanvraag steunt op de problemen van haar echtgenoot dient te worden vastgesteld dat deze niet konden overtuigen en zijn asielaanvraag ongegrond werd verklaard (arrest nr. 48 286 van 20 september 2010).

3.7. Verzoekster steunt haar persoonlijke problemen in Servië niet op vervolgingsgronden noch op een reëel risico op ernstige schade maar *“dat ik de nationaliteit niet heb, dat ze die niet willen geven”* en bijgevolg *“Ik kreeg daar geen sociale uitkering”* (gehoorverslag CGVS, 23.04.2010, p.6). Hieruit blijken

enkel economische overwegingen die het verzoekschrift opnieuw benadrukt *“Omwille van de ondragelijke levensomstandigheden en de grote armoede van verzoekster en haar man zijn ze samen het land moeten ontvluchten”*. Ten slotte en daargelaten dat verzoeksters haar problemen met de ‘inspectie’ wegens het illegaal verkopen van goederen op straat niet aantoonde, zijn dergelijke feiten louter van gemeenrechtelijke aard. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij er zich bewust van was dat zij illegale feiten pleegde en riskeerde dat, indien zij betrapt zou worden, haar goederen in beslag genomen zouden worden. Nergens uit haar verklaringen kan een onrechtvaardige straf of behandeling blijken in dit verband. Verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève noch een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK